МЕЧТАТЕЛЯТ И НЕГОВАТА ДУША

Снимка: Павел Веснаков

Роден на 27 април 1979 в София. По паспорт Владимир Александров.

Получава артистичния си псевдоним Карамазов като студент от режисьорката Лилия Абаджиева, когато в трети курс играе Ромео в нейна постановка. Завършва НАТФИЗ в класа на проф. Надежда Сейкова през 2002. В деня на дипломирането си става част от трупата на Народния театър.

През годините играе в десетки представления, някои от най-знаковите за родната театрална сцена като „Рибарят и неговата душа“, „Казанова – реквием за любовта“ и „Танцът Делхи“. Снима се във филми, реклами, телевизионни проекти, най-новият от които мистериозният трилър „Дяволското гърло“ по NOVA. През 2013 заедно с Юлиян Вергов и Захари Бахаров създават продуцентската компания „ThreeBearsEntertainment“. От 2014 е посланик на Нощта на театрите. Участва в куп благотворителни акции.

Неизбежно го преследва клишето *секс символ*. Но вероятно си струва цената. Защото хлапакът от крайните квартали днес е една от емблемите на своето поколение.

Открихме го недосегаем в спокойствието на това да знае кой е, откъде идва. Нетърпелив за всичко, което предстои. И здравословно уплашен от милионите възможности на всяко бъдеще.

Вдигаме завесата за един Карамазов, какъвто, признаваме си, не познавахме. Кукла без грим. Дете на слънцето. Ненадминатата дружинна-робот. Едно пораснало красиво момче, което не се страхува да плаче. Все така влюбено в театъра. И хората.

Никога не съм се имал за звезда или по-различен от другите. Никога. Просто това, с което съм избрал да се занимавам, е показно и води след себе си популярност. Никога не съм се стремял към това. Ценното за мен в хората е не с какво се занимават, колко пари имат, в какво вярват или с кого си лягат. Ценното е кой каква душа носи и какво сърце има. Мразя лъжата и лицемерието. Не ги употребявам. Така избрах и ми е по-лесно и спокойно. В едно представление има текст, който много ми харесва и се стремя към него, а именно – „Да дадеш на ближния това, което му липсва, без да търсиш отплата". Правя го, но, за жалост, само към много близките ми хора. Ще се радвам някой ден да го правя и за непознати хора в нужда. Иначе обичам морето, лятото, слънцето, зелената трева. Дълбоко мразя зимата, сивотата, кишата и студа.

КАК БИ ОПИСАЛ ТОВА, КОЕТО ПРАВИШ НА ДЕТЕ...

На дете е лесно, на възрастните е трудно. Попадал съм в ситуации, в които съм се срамувал от моята професия, защото тя ни прави лабилни, хора с променливи емоции, с износена психика. На всичкото отгоре се занимаваме с глупости – гримираме се, правим се на каквито не сме, преправяме се, крещим, ревем, на маймуни се правим, докато другите хора сериозно и отговорно управляват корпорации. А на детето просто ще кажа, че моята професия е същата като техните игри, с тази разлика, че текста не си го измисляме, а го учим от книга наизуст. Доста гадничка разлика.

КАК ЗАПОЧНА ВСИЧКО ЗА ТЕБ...

Стъпвайки в Академията. Така започна същинското ВСИЧКО. Бях запален и работих много. Исках да постигна много и докато уча. Мисля, че го направих и благодарение на това в един и същи ден си взех дипломата и ме назначиха в трупата на Народния театър. Тогава започна второто ниво, което продължава и до днес. Но от година усещам, че всичко се променя и нещата отиват към следващ етап. Чакам го с нетърпение и едновременно със страх. Защото не знам какво ми предстои. Но ще поживеем и ще видим.

КОИ ТРИ ЛИЧНОСТИ ФОРМИРАХА НАЙ-СИЛНО ВКУСА ТИ?

Бончо Урумов, моят първи учител в детската театрална школа. Моят професор в Академията – Надежда Сейкова. След това режисьорът Иван Добчев в първите ми години като професионален актьор. Взех много като актьорски умения и от Мариус Куркински, с когото много съм работил. Имаше от кого да взимам за мое най-голямо щастие.

НАЙ-БЕЗЦЕННИЯТ УРОК, НАУЧЕН СЛЕД ПРОВАЛ...

Научих се да нямам очаквания. Преди много страдах от това. Излиза проект, за който ме канят, започвам да си фантазирам колко хубаво ще стане и изведнъж той пропада. Участвам в нещо, сигурен съм, че е много добро и всички ще го харесат, остава обратното. Месеци наред страдам. Сега се научих да не ми пука, защото осъзнах, че всичко се случва точно така, както е предначертано. Ако нещо не се случи, значи така е трябвало. А и когато нямаш очаквания, е по-интересно. Много неща те изненадват.

НАЙ-ЗНАЧИМОТО ПОСТИЖЕНИЕ В СЪВРЕМЕННОТО ИЗКУСТВО Е...

Многообразието и различните сцени, на които се създава. Всеки прави изкуство (качествено или не), всеки измисля различни форми. Онлайн пространството и социалните мрежи са нови сцени за тези нови търсения. В нета можеш да попаднеш на гениални неща в сферата на танците, изобразителното изкуство, пърформънса, музиката... Различни и неочаквани неща, пълни с въображение. Това е така, защото сцената е огромна, с огромна конкуренция. Летвата е вдигната много високо и ако искаш да те забележат, трябва да си много талантлив, да си развил таланта си до много високо ниво и да имаш въображение. Тази конкуренция много ми харесва и точно тя ражда нови форми на изкуството. Интернет е уникална нова сцена.

ГОЛЕМИТЕ ПРОМЕНИ В ИЗКУСТВОТО, КОИТО ПРЕДВИЖДАШ?

Много неща могат да се променят в изкуството, но театърът ще си остане и ще пребъде. Тази форма е оцеляла векове и така ще бъде, защото е форма, от която хората имат нужда, без да го осъзнават. Всичко останало ще ни изненада, навярно ще се стигне далеч, моля се само да успеем да бъдем адекватни и да успеем да си настроим сетивата към новостите, които навярно ще са драстични.

СЪБИТИЯТА В ИЗКУСТВОТО, КОИТО ОЧАКВАШ С НЕТЪРПЕНИЕ?

Нищо не очаквам. Не съм мислил за това. Ще се изненадвам. В момента така действам.

ПОСЛЕДНАТА ДУМА, КОЯТО НАУЧИ...

За жалост ми е непотребна и е по принуда научена – „отпрепарирам“. Има и още „тупфер“, „торакоцентеза“ и няколко други. Научени са трудно и сега не знам за какво са ми. Опитах се да ги залича в съзнанието си, но ги набивах седмици наред в главата покрай снимките на „Откраднат живот“ и май се настаниха там завинаги.

ПОСЛЕДНИЯТ ЧОВЕК, КОЙТО ТЕ ВЪЗХИТИ...

AlexHonnold, катерач, който без обезопасяване покорява невъзможни върхове. Гледах документалния филм за него, който взе и Оскар. Плаках 100 пъти, защото в този човек има точно това, към което и аз се стремя. Да надмина моите мечти и стремежи и да постигна непостижимото. Много ме зареди и вдъхнови.

АКО СЕГА ТРЯБВАШЕ ДА ИЗБИРАШ ПЪТЯ СИ, НАКЪДЕ БИ ПОЕЛ...

Бих искал да съм пианист, също и танцьор на Мадона. Но станах актьор. Май този би бил и повторният ми избор. То това го ползвам за основа, тепърва ще се разбере какъв ще завърша. Накрая като се тегли чертата, в края на пътя ми, ще видим какъв е бил този път.

АКО БЕШЕ РОБОТ, ЩЕШЕ ДА СИ ДОБЪР В...

Щях да съм ненадминат в дружинното председателство. Щях да съм ненадмината дружинна-робот. Акуратна, точна, организирана, безупречна и неуморима. Ще организирам, програмирам и отчитам без граница.

РАЗКАЖИ НИ ИСТОРИЯ ОТ БЪДЕЩЕТО САМО С 10 ДУМИ...

Куче и човек чрез телепатия раждат интелект, който излекува планетата и умря.